

"Jméno?"
"Neřeknu."
"Cože??"
"To si nechám pro sebe."
"Co..."
"Ode mne se jej nedozvíte."
"Tak to se podíváme..."
"To nechtějte. Moc by ste si ublížili."
"Ale?"
"Jednoduše mi věřte."
"Vám? Ne, to ne. Vám nevěřím ani slovo."
"To je nepodstatné. Je to ale tak. Pokud máte otázky, ptejte se. Nemusíte se ovšem dočkat odpovědi."
"Jak chcete." Tázač se chmurně pousmál. "Datum narození?"
"Osobní údaje vám neposkytnu."
"Aha. Takže ani místo narození, matka, otec a tak?"
"Ne. Nic."
"Tak co tady děláte? To se hádám dozvím, ne? Jak vidím, nejste zdejší."
"A to se nemohu na artické půdě ani ukázat? Nevím o tom, že by to bylo zapovězeno."
"To samozřejmě není. Říkám, že si jenom máte hledět svých záležitostí, než začnete strkat nos do našich."
"To bych mohl, jenomže pak bych tu nebyl a vy by ste se nedověděli, co vám mám říct."
"Vidím, že vám není sarkazmus cizí. Jen aby ste si jej užili dost dlouho."
"Vy také. Momentálně jsme na jedné lodi, i když na opačných koncích. Tak to nezvorejme, jo? Nechci jít ke dnu a vy také ne. Ano?"
"Správně. Co dál?"
"Mám pro vás správu a jednu věc. Správa je pro vás a vaše nadřízené a ta věc pouze pro ty nejvyšší."
"Mému veliteli? Nebo veliteli stanice?"
"Nejvyšším nadřízeným. Tomu nejvyššímu štábu, který dokážete najít. Předpokládám, že se s onou věcí později oboznámíte taky."
"Tedy tu správu."
"Vím, kde je tajná základna SeS."

"To je celý záznam. Co se dělo pak?" staniční velitel, major Gardek se zaklonil do pohodlného křesla a tázavým pohledem spočinul na kapitánovi Smahlovi.

"Poručík Forkeson div že nezlomil služební pero, pane. Když se po pár sekundách vzpamatoval a začal znova dýchat, byl u mne dřív, než by ste řekl Abousius. Já jsem naštěstí služební pero v ruce neměl, takže další majetek nebyl poškozen. Pak jsem jel okamžitě za vámi. Je mi jasné, že je teprve půl třetí ráno, pane, ale nechci skončit v lochu za zamlčování významných faktů."

"Výtečně. V lochu neskončíte, kapitáne. To mi věřte. Naopak, určitě vás čeká uznání. V případě," velitel se významně uškrnul "že se tahle správa, a to, co přijelo s ní, prověří a náležitě se s ní naloží. Samozřejmě k naší spokojenosti. A pak budete jistě povýšen. Spolu s vaším poručíkem. To je jistě šťastný obrat ve vaší kariéře."

"Ano pane. Děkuji pane."

"Řekl jste, že ten cizinec to podmínil svým odchodem. Nemohli jste jej zadržet?"

"Ne, pane. Řekl, že když se nedostane ven, ta věc se zničí. Prý na to napojil časový spínač. A nechtěli jsme přijít o data, které to může obsahovat. Něco za něco, pane. A chtěl také utajit osobní údaje, proto je nemáme."

"Hm. Také nevíme, co tím získal on. Že?" major se na chvíli zamyslel. "No jo. Musíme být spokojeni s tím, co máme. Na oběd svolám zasedání velících důstojníků. Přijde také někdo z oblastního velitelství, možná generál Worot. Tam to probereme podrobněji. Můžete jít, kapitáne."

"Ano pane." kapitán Smahl se vypnul, zasalutoval, otočil se na podpatcích a vyšel ze dveří. Velitel mezi tím sledoval malý předmět na stole, který tady kapitán zanechal - jednoduchý paměťový blok v kovovém obalu.

"No, podívejme se, co skrýváš, kamaráde..."

Přesně v půl jedený se v zasedací místnosti, plné vyšších šarží z celé základny, včetně generála Worota se svým

pobočníkem, kapitána Smahla a poručíka Forkesona, rozhovořil velitel Gardek.

"Dámy a pánové (ano, byly tady taky dvě ženy - kapitán Lorinová, zásobování armády a kapitán Talininová, logistika), včera v noci se nám dostala do rukou závažná informace. Přišel s ní cizinec, kterého sme bohužel nemohli zadržet, protože bychom se k této informaci nedostali. Ten cizinec nám zanechal tenhle paměťový blok." zdvihl jej do vzduchu "Pokud vás zajímá, co obsahuje, řeknu jediné slovo. SeS."

V sále to zašumělo. Obě velitelky se na sebe zahleděly významným pohledem. Podobně reagovala většina osadnictva. Generálův pobočník se naklonil k svému nadřízenému a špitl mu něco do ucha. Generál se ani nenamáhal reagovat.

"Co konkrétně?" zvuchým hlasem pronesl ke Gardekovi.

"Nic o jejich aktivitách nebo výzbroji, nebo o lidech. Je tu jediný údaj. Geografická poloha. Předpokládáme, že jejich základna. Podle map je to malý ostrov blízko Nantestského pobřeží, v severní části kontinentu. Pokud tam ta základna bude, je to naše obrovská příležitost získat zdroje všech technologií, které nám SeS kdy dodala. Satelitní snímky nám bohužel neukázali nic, co by naznačovalo, že tam je něco jako základna. To ale neznamená, že tam není. Může být výtečně ukryta, nebo postavena pod zemí. Nemusím snad nic říkat o naléhavosti utajení téhle skutečnosti před veřejností i před řadovými vojáky. Vy všichni, kdo tady sedíte, jste jediní, kdo o tom směřj vědět. Pane generále?" major se na něj tázavě obrátil.

"To, co říkáte, je pozoruhodné. Jste přesvědčen o tom, že tomu cizinci můžete důvěřovat?" zeptal se generál.

"Ano, pane. Jako důkaz nám poskytl údaje o několika technických detailech, které jsou součástí postupů a výrobků, založených na technologii, kterou jsme získali od vědců z SeS. Tohle všechno jsou, samozřejmě, přísně tajné informace, které zná jenom něco málo inženýrů a velitelů tady na základně a absolutně nikdo zvenčí. Ty informace musí ten cizinec mít přímo ze zdroje, možná jejich bývalý zaměstnanec nebo něco podobného." major Gardek se rozhlédl po sedících přítomných.

"Dobře. Jak nám můžete zaručit, že ta základna je tam, kde má být?"

"Zatím jenom tak, že na těch souřadnicích je ostrov a je dosti bezvýznamný. Jinak ne, pane."

"Aha. Beztak je to zajímavé. Po tolika neúspěšných pátráních nám konečně svítá naděje. Jště dnes předložím tuhle záležitost generálnímu štábu a navrhu co nejrychlejší řešení. Předpokládám, že jste začali pátrání po tom cizinci? Nebyl bych rád, kdyby začal poběhovat po světě a vykřikovat o SeS a jejich projektech. Jak to vidím já, tisk z téhle záležitosti vynecháváme úplně, taky všechny standardní složky armády. Uniwest má také uši všude, takže ti se to taky dozvědět nesmí."

"Jistě, pane."

"Dobrá. Předpokládám, že tohle byla jediná záležitost na projednání. Tohle si vezmu." naklonil se generál k majorovi.

Ten podal generálovi paměťový blok a generál si jej dal do kapsy. Zdvihl se, těsně následován svým pobočníkem a dal se na odchod.

"Když dovolíte, pane, jště jednu maličkost." řekl velitel pohotově. Generál se bezhlasně napůl otočil a zahleděl se na něj.

"Chtěl bych jště poukázat na zásluhy kapitána Smahla a jeho poručíka Forkesona v téhle záležitosti. Doufám, že budou patřičně odměněni."

"To se projedná pak, veliteli. Nemařme tím čas teď. Vaši velitelé si budou sedět na vavřínech, až když to skončí." zvrátilo se generálovo obočí.

"Ano, pane. Promiňte, pane."

Generál se znovu otočil a teď už odešel. V místnosti okamžitě vypukl rozhovor. Major Gardek pokynul veliteli výcviku Berenkovi a ten přešel k němu.

"Řekl bych, že budeme muset zintenzívnit bojovou přípravu. Nepadlo sice jště žádné rozhodnutí, ale asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že to skončí výsadem. Chci, aby byli naši muži excelentně připraveni kdykoli vyrazit. Nebudou vědět, proč se tak děje, ale budou dít. Rozumíme si?"

"Ano pane. Naši muži to zvládnou. Ručím za ně."

"Ano. To ano." Gardek se obrátil k zvyšku lidí. "A také hledejte toho cizince, chci si s ním jště o leccem promluvit."

Celá základna se v několika následujících dnech proměnila z relativně klidné vesnice na živoucí ůl. Vojáci byli jště vytíženější, jako jindy. Cvičilo se úplně všude - na střelnici, v umělých močálech, v blízkém lese, na překážkové dráze a taky se prováděli kompletní výsadky kombinovaných složek na bunkry. Vojáci se zpočátku divili, co se děje, ale postupně nejistotu nahradilo nadšení. Každodenní rutinní činnost se proměnila na simulovanou vojnu, která dávala vojákům cíl. Vždy na konci dne se jednotlivé činnosti vyhodnocovali a kapitáni

družstev vyhlasovali nejlepší vojáky v poli a ve velení. Ti navzájem uzavírali stávky na vítězství v febríčku a pak jej oslavovali, nebo platili. Výsledkem bylo pozdvižení morálky celého mužstva. Naštěstí se ještě nikde nešeptalo o tom, proč se to všechno děje. Velitel Gardek dumal nad tím, jak dlouho to ještě vydrží a kdo to prozradí první. Vypadalo to ale tak, že žádný z velících důstojníků, který byl přítomen na schůzi, se nepřeekl. Dokonce ani poručík Forkeson. Gardek si udělal mentální poznámku, že tahle skutečnost musí být také vzata v úvahu při hodnocení jejich zásluh.

Osmý den krátce po ranní rozcvičce doručili majorovi Gardekovi depeši z oblastního velitelství. Stálo v ní:

-Vrchnímu veliteli, majorovi Jonathanu Gardekovi, do vlastních rukou. Nařizujeme vám s okamžitou platností uvést v bojovou pohotovost celou základnu, a veškerý personál připravit na zahájení vyloďovací akce. Koordináty jsou vám už známy. Řízení akce přijede provést generál Phelps spolu se svým štábem. Přiloženy k tomuto rozkazu jsou logistické a zásobovací dokumenty.

Podepsán Náčelník Generálního Štábu Generál Pernitz.-

"Konečně. Už sem si myslel, že je to celé jenom planý poplach." zazubil se Gardek sám pro sebe. Okamžitě, jako by se přepnul spínač, a major Gardek se najednou stal velitelem svých mužů, vedoucím je do pole. Stiskl tlačítko komunikátoru.

"Pane?" ozval se ženský hlas z předmístnosti.

"Sežeňte mi všechny velitele, ať okamžitě přijedou do zasedací místnosti. A nechte vyhlásit bojovou pohotovost."

"Plnou bojovou pohotovost, pane?"

"Ano. Tohle není cvičení. Rozumíte?"

"Rozumím, pane. Plná bojová pohotovost. Provedu, pane." hlas se odmlčel.

"Tak do toho."

Dieselové motory temně hučeli černou tmou. Celkem temná noc skýtala úkryt pro všechny plavidla Artické flotily před zraky náhodných návštěvníků těchto míst. Kromě tmy je také chránil experimentální "stealth" štít, vyvinut v laboratorích artické armády. Tuto technologii neměl žádný jiný stát a Artic se jí také nehodlal vzdát, nebo ji prodávat. Skýtala v bojích neocenitelnou výhodu a poskytovala artickým vojskům tak potřebný moment překvapení. Taky se ale nepředpokládalo, že by tady někdo byl, natož hlídkoval. Jenomže ani takovýhle štít vás neochrání, když vrazíte někomu do boku lodi. Kurs flotily proto kopíroval mírně zakřivenou přímku, spájající domovský přístav Osber s ostrovem, na kterém se pravděpodobně nacházela základna SeS. Střetnutí s jakoukoli lodí Uniwestské flotily by bylo krajně nepříjemné. Vojáci se procházeli po palubách, někteří kouřili. Počasí sice nebylo nejpříjemnější, ale stále lepší, jako ztuhlé vnitřní prostory lodí, kde bylo pouze málo místa pro volné nadechnutí. Lodě byly zkonstruovány ryze účelově. Jejich velikost byla striktně přizpůsobena požadavce co nejvyšší rychlosti, takže ani paluby nebyly bůhvíjak prostorné. Ale dalo se s tím chvíli dokonce i žít. Na velitelské lodi, která se nacházela v přední části podlouhlého šípovitého útvaru flotily, mluvil generál Worot (člen štábu generála Phelpse) v společnosti svého pobočníka s majorem Gardekem a s několika členy velení operace. Celkem neformálně.

"...ne, to myslím, že ne. Majore, co jste dělali před aktivní službou?"

"No, studoval jsem ekonomii. Nebylo to to, čemu bych se chtěl věnovat, ale celkem mě to zajímalo. Nikdy bych si nemyslel, že budu pokračovat takhle. Doufal jsem, že mě vezmou do nějaké banky, nebo budu pracovat na některém z vyšších postů v některé firmě. Pak mi nabídli místo ve vojenské akademii. Tak sem se mohl vyhnout jednoleté povinné službě, která by mi oddálila zaměstnání. Otec má na akademii pár známých a jak jsem přišel na přetras, chytli se toho. Otec pochází z Abousia a je to celkem tvrdý hoch. Nejenom vystupováním, ale taky povahou. Něco z něj mám a to se mi taky může prý hodit při vedení lidí. Tak to alespoň hodnotili v akademii, když sem tam nastupoval. Od té chvíle to byl standardní postup. Přes základní výcvik, poddůstojnickou školu až do velení. Těch několik let bylo nabitých zkušenostma, ale taky tvrdou prací. Mám ji ale rád, pane."

"To vím. Máte to v záznamech. Znáám vašeho otce, i když ne přímo. Párkrát jsme se sešli. Je to vskutku tvrdý chlap a hodil by se taky do velení, jenomže to on nikdy nechtěl. Je spokojený se svou prací profesora a nechce se ji ani za nic vzdát. Tady plukovník Oster vám to může potvrdit, chodil s vaším otcem do školy." generál pokynul k menšímu muži po své levici.

"Správně. Marcus a já, to je kapitola sama o sobě. To byli časy - holky místo učení, učení místo holek... Co vám budu vyprávět. Potkáváme se i teď na Akademii, jenom zřídka. Sem tam oběd, sem tam kafe nebo tak. Stále říká, že se má dobře a já vím, že to tak je. Zvlášť, když vidím, kam to jeho hoch zatím dotáhl." pousmál se Oster a obličej se mu zkrabatil přibývajícemi vráskami.

"Pane, vzdálenost 7 a půl kilometru a blížíme se. Kurs 84. Na radarech nic. Okolí vypadá mrtvé."

"Taky nevím, proč by nemělo. Družstva se připraví na vylovení, standardní postup." generál Phelps sledoval obrazovky radaru a sonaru.

"Ano, pane." mladý kapitán se jal vydávat rozkazy všem bojovým skupinám. Ve flotile bylo celkem 7 pěchotních transportních lodí a každá z nich vezla dvě družstva po 24 vojáků včetně velitele, společně 336 mužů. V každém družstvu byl velitel, jeden voják s raketometem, dva minometčíci, kulometčík s nabíječem, čtyři průzkumníci a 14 vojáků. Tohle složení se velení přepadových sil osvědčilo z předešlých konfliktů a bylo také hojně podepřeno četnými simulacemi. Byla to rychlá úderná jednotka, zaměřena na obsazování základen, bunkrů, opevněných pozic většího rozsahu nebo městských bloků. Jestvovali samozřejmě i menší skupiny, jenomže při takovéhle akci bylo zapotřebí větší množství lidí a nešlo toliko o utajení jejich pohybu a činnosti.

"Všichni velitelé hlásí zelenou, pane. Doprovodní lodě se rozesupují a udržují podpůrný perimetr. Zatím nikde ani živé duše, pane. Na břehu, ani v pobřežních vodách."

"Dobrá. Vzdálenost?" generál se usadil do velitelského křesla.

"2,3 kilometru, pane."

"Čekáme."

Transportní loď přirazila ke břehu s prudkým zhoupnutím. Nicméně všichni byli na tohle připraveni, proto jej úspěšně stihli vykompenzovat. Souvislé rachocení jim prozradilo, že pláž je pokryta jemným šterkem a pak se už počali otvírat hlavní vrata. S tupým žuchnutím dopadli na mokrou zemi a lehce se vnořili do šedivého povrchu. To už ale vybíhali vojáci ven, na čele s kulometčíky, těsně následovanými průzkumníky. Kulometčíci zalehli asi dva metry po bocích vrat a namířili své zbraně přes pláž k blízkému, ne moc vysokému porostu. Křížovou palbou tak mohli krýt své druhy v případě, že by na ně někdo čekal. Tady to nebylo pravděpodobné, ale vojnu vyhrává byť jen jediná šťastná náhoda. Průzkumníci doběhli k hranici pláže a mrskli sebou na zem. Hbitě se počali plazit podrostem a ve volném závěsu je kryli ostatní pěšáci. Raketáři a "krtkové" (tak se říká minometčíkům) zatím své zbraně ze zad nesložili. Každé dvě skupiny se pohybovali v asi třímetrovém rozestupu a pomalu pronikali dál do vnitrozemí.

"Kulomety, připojit se ke skupinám." přišel přes sluchátka rozkaz. Kulometčíci se zvedli a poklusem zamířili za svými druhy. Na břehu zůstali jenom osádky transportních lodí, sestávající vždy ze dvou kormidelníků, dvou střelců na přídi, kteří obsluhovali těžké projektilové zbraně a dvou členů pomocného obslužného personálu. Asi po pěti minutách se ve vysílačce ohlásil generál Worot, který velil výsadku.

"Průzkum, hlase situaci."

"Skupina Alfa. Kontakt negativní. Všude čisto, terén průchodný."

"Skupina Beta, potvrzují situaci. Nikde nic."

"Skupina Gama, je to tak, pane. Nikdo nás neočekává..."

Postupně se ohlásilo všech 14 skupin s podobnými výsledky.

"Dobrá. Zastavte postup. Průzkumníci, dejte se do práce. Interval hlášení 10 minut, měnící kódy. Ostatní se stáhnou a začnou stavět tábor. Konec."

Za linií prvních stromů, tak, aby jej nebylo ze břehu vidět, vyrostl "lehký" tábor. Lehký proto, že tady nestáli žádné těžké a veliké stany, nebo dokonce budovy. Všechno, co tady bylo, se dalo během pěti až deseti minut sbalit a přesunout na jiné místo. Na velitelském stanovišti se průběžně hlásili průzkumníci se svými údaji. Zatím nenarazili na nic, co by mohlo naznačovat přítomnost lidí na tomhle ostrově, natožpak to, že tady funguje celá základna. Pronikli už asi tři kilometry do vnitrozemí a postupovali obezřetně dál. Celý ostrov má půdorys nepravidelného bramboru, s delší stranou o délce asi čtyřicetipěti kilometrů a na šířku je to asi dvacet dva a půl. Výsadek přistál na severovýchodní straně a teď postupuje po délce ostrova.

"Jste si jist, pane, že tohle je ta správná trefa?" zašeptal vojín průzkumník Burnes svému nadřízenému, poručíku Fellovi. Oba patřili do skupiny Epsilon.

"Doufám, Burnesi. Nechtěl bych vidět zklamanou tvář velitele, kdyby se to nepovedlo. Vždyť máme ještě většinu ostrova před námi. Určitě se sem ta základna vejde nejmíň dvacetkrát. A pokud je pod zemí, co celkem pěkně může být ten případ, pak se modleme, aby sme ji nepřehlédli. Měj oči otevřené."

"Si pište, pane." Burnes se pozorně rozhlížel kolem a spolu s ostatními druhy pomalu napředovali dál. Vegetace tady nebyla tak hustá, proto se nemuseli soustředit na ražení si cesty vpřed. Tím spíš je ale mohl zahlédnout někdo jiný a tak se museli důkladněji krýt. Jelikož nikdo neměl tušení, co všechno tady na ně může čekat, měli se sebou také plynové masky, noktovizory a malou ampulku. Snad není třeba říkat, na co byla. O SeS se proslýchalo, že dělala všemožný experimenty a také pokusy na lidech, takže nic netřeba brát na lehkou váhu. A nikto také nevěděl,

jakou armádou disponuje a jaké bojové prostředky má k dispozici. Byla to zkrátka velká neznámá a s tím měli velitelé celé akce největší problém.

"Pane, hlásí se skupina Kappa." ozval se najednou spojař Prius od počítačů. Generál Worot se oddělil od dvou majorů a přešel k němu.

"Mimo interval?" nasadil si headset. Prius přikývl.

"Kappa, ohlaste se." řekl generál do mikrofónu.

"Tady Kappa. Pane, na něco sme narazili. Tomu neuvěříte. Pošleme vám obrázek. Moment..." bylo slyšet několik ťukání a o pár sekund začala pípat přenosná tiskárna. Vyšel z ní list papíru s černobílým obrázkem.

Spojař jej vyndal a podal generálovi. Ten se na něj zahleděl. A když rozeznal, na co se dívá, nechtěně mykl koutkem úst a kouknul se na spojaře.

"Pohotovost. Okamžitě. Zastavte průzkumníky, ať si najdou nejvýhodnější pozice, ukryjou se a vyčkají na místech. Sbalte tábor." spolu s papírem se rozeběhl ke stanům. Spojař se jal vydávat pokyny a mezitím stlačil kopírovací tlačidlo na tiskárně. Ze štrbiny vylezl papír s kopií předcházejícího obrázku. Když jě šhlédl a správně identifikoval, na pár sekund mu to vzalo řeč. Díval se na uniwestského **orla** (?), vyřezaného do kůry stromu.

Tábor byl rychle sbalen a vojáci seřazeni po družstvách. Před ně přešel generál a rozhlédl se.

"Vojáci, jedna z alternativ se stala skutečností. Průzkumníci narazili na známky přítomnosti armády Uniwestu. Tohle mění plány. Základna musí být nalezena co nejrychleji a následně obsazena. Nevíme, co by znamenal střet s uniwestskými vojsky. Nejsme ve válečném konfliktu, ale konflikt zájmů je něco jiného. Musíme je minout a nedat o sobě vědět. Nikdo, opakuju, nikdo nebude jednat neuváženě, nebo z vlastní iniciativy. Každé rozhodnutí bude nejdřív konzultováno. Jenom když budete napadeni a pod palbou, smíte se bránit. Rozuměli jste?"

Okolím se rozlehlo tlumené "Ano, pane".

"Vydáme se tedy za průzkumníky. Jedem." zavelil generál.

Postup skupin byl teď mnohem pomalejší, jelikož museli myslet na možné odhalení a neměli ponětí o tom, jestli o nich Uniwest již ví, nebo ne. Mohl tady zanechat pasti nebo detektory pohybu nebo podobný křápy, pokud by jeho velitelé kalkulovali s možností, že nebudou sami. Zbývalo jenom si přát, aby byli artičtí první, kdo se o konkurenci dozvěděl.

Aktuální pozice zakopaných průzkumníků byla asi osm kilometrů ve vnitrozemí. Průzkumníci to zvládli za dvě a půl hodiny, ale vojákům to bude trvat alespoň o hodinu déle. Všichni byli totiž připraveni v každé chvíli vrhnout se na zem a zahájit palbu, kdyby je uniwestané náhodou napadli. Takhle postupovali krok za krokem a sledovali očima každý kout lesního porostu. Terén, kterým procházeli, byl jemně zvlněný, ale nijak kopcovitý. Skýtal tak větší možnost obrany a výhodnější pozice pro střelbu, ale tohle platilo pro obě strany, takže při střetu by rozhodovala víceméně náhoda a moment překvapení.

Po hodině a čtyřiceti minutách pochodu se ohlásil jeden z průzkumníků.

"Tady Delta dvě. Zaregistrovali jsme pohyb cizích vojsk, podle insignií a uniforem je to Uniwest. Požadujeme rozkazy."

Generál Worot si přepnul přenos z pasivního na aktivní.

"Tady generál Worot. Jaká je tam situace? Co dělají?"

"Vypadá to, že to jsou předsunuté hlídky. Nepostupují, jenom drží pozice."

"Vědí o vás?" zeptal se generál.

"Myslím, že ne, pane." odpověděl Delta dvě. "Vypadají asi jako my, když jsme sem přišli. Berou možná v úvahu možnost, že nejsou sami, ale nepředpokládají to. Alespoň to tak vypadá."

"Tahle výhoda je tedy naše. Dobrá. Nechte dva muže, kteří na nás počkají na vaší aktuální pozici a sdělte ostatním, že se mají pomalu stahovat k severu. Obejděte je obloukem a čekejte na rovnaké délce. Najděte místo, které bude průchodné a pokud můžete, prozkoumejte to tam i směrem dál do vnitrozemí. A zachovávejte radiový klid. Otázky?" zakončil generál.

"Ne, pane. Konec."

"Konec." generál vypnul svůj vysílač. "Vpřed. A teď už rychleji." zavelil vojákům a rozeběhl se spolu s nimi.

Pomalý klus ustal až na prvotní pozici průzkumníků. Vojáci zahlédli své dvě "očka" až potom, co je ti měli na

mušce. Průzkumníci měli jisté pivo v kantýně, takový byl totiž zvyk. Kdo se dobře ukryl, nebo kdo toho druhého naopak odhalil první, dostal od něj zadarmo pivo. Při těchhle jednotkách bylo alfou a omegou utajení a proto se také takhle hodnotilo. Dva muži jim pak ukázali vojáky Uniwestu, kteří stáli na hlídce. Byli ukrytí dobře, přesto je artičtí odhalili. Tohle ovšem nebylo běžné vojsko Articu, ale jeho špiónážní a infiltrační elita. Ti měli na to speciální výcvik, takže uniwestanům nebylo prakticky co vyčítat. Podle uniforem to byla řadová armáda. Byli tři a občas spolu komunikovali. Přenos zachycen nebyl, jejich frekvence byli kódovány, stejně jako artické. Nebylo to ale až tak důležité. Důležitější bylo, že Artické vojáky uniwestané zatím nenašli. Artičtí se opatrně vydali směrem na sever, vedeni svými dvěma "očky". Něco přes dva kilometry severně od hlídky se konečně spojili s průzkumnými jednotkami.

"Situace?" ptal se okamžitě generál.

"Je tam uniwestský tábor, ale dá se obejít. Mají tam také větší stany a jsou zabývané, takže tak lehko se nehnou. Podle odhadu je jich něco kolem pětset. Počítám, že jsou tady tak druhý den. Nevím, jak se to mohli dovědět. Vy, pane?" opsal situaci major Gruto, velitel průzkumné skupiny Delta.

"Zatím to nevím ani já, majore. Jaký terén je vpředu?" odpověděl generál.

"Je to podobné, jako doteď. Asi o necelý kilometr začíná terén mírně stoupat, ale také žádné hory. Neměl by to být problém."

"Nějaký nepřítel?"

"Myslíte uniwestany? Ne, žádné jsme neviděli. Můžou sice také hledat to, co my, ale nestřetli jsme je. Tábor vypadá celkem plný. A z domácích se také zatím nikdo neukázal. Myslím, že jsou všichni hezky doma."

"Doufejme, že jo. Takže vyrazíme dál. Veďte nás, majore." poručil generál Worot.

"Rozkaz." major odkvapil dopředu a společně se svou průzkumnou skupinou se vydal v čele mužstva lesem.

Nikdo to nečekal. Najednou se listí pohlo tam, kde se hnout nemělo. A sice asi dvacet metrů od postupujících průzkumníků. Major Gruto, který jel v čele, okamžitě zvedl levačku a ostatní za ním ztuhli na místě, ruce sevřené při kohoutcích a pod hlavními svých pušek. Druhým gestem majora bylo sklopení prstů. Vojáci okamžitě zalehli, nebo se šuchli za nejbližší strom nebo keř. Major popošel o dva kroky a napůl se skryl za dvojité kmen stromu před ním. Blízko místa, které se zvlnilo, se opatrně vytrčila hlaveň zbraně a kousíček tváře. Byla pomalována, stejně jako tváře artických vojáků, jenomže to artičan nebyl. Ta puška nebyla artická, ale uniwestská. Major stál v polosklonu za stromem a děkoval Bohu, že měl nasazený speciální tmavé vojenské celooční šošovky. Tak mu nebylo vidět bělmo očí, i když stál ve stínu. Voják naproti v křoví se o kus vysunul a pomalu vykročil z křoví. Pozorně se rozhlížel kolem sebe a hledal něco, co by sem nepatřilo. Pak se posunul trochu vlevo a za ním vyšel pomalu další. Ten jej následoval a oba se pomalu vydali šikmo doleva. Jejich cesta vedla popří artických vojáků, ne-li přímo cez ně. Major hořečně zvažoval, co udělají. V zlomcích sekund zvážil své možnosti: buď je zabije, co moc nechtěl, protože je zatím nikdo nenapadl; nebo je vezme jako rukojmí. Což nebylo taky praktické, protože si nemohli dovolit, aby je něco sdržovalo. Nakonec se rozhodl. Levačkou ukázal svým vojákům "kladivo". Ve směru chůze dvou uniwestanů stálo několik stromů, za kterými se skrývali vojáci Articu, museli to proto provést rychle. Dva z artických vojáků si již neslyšně nasadili na své pušky gumové hlavice, které sloužili na omračování protivníka a využívali kinetickou sílu vystřelených kulek. Byli stavěny tak, aby snížily rychlost kulky na úroveň, kdy gumový projektil nepříteli nezraní, jenom pošle do hajan. Oba zalehnutí vojáci nechali uniwestany přiblížit se co nejvíc a pak na ně přišla řada. Namířili pušky do oblasti spánků obou cizích vojáků a téměř současně stiskli spoušť. Ani jeden z uniwestanů nestačil zareagovat. Oba je to po tupém nárazu odhodilo dobré dva metry, jako když trhnete hadrovým panákem. S řádným žuchnutím dopadli na zem a zůstali neslyšně ležet. Major koukl na své vojáky.

"Dobrá práce, pánové. Ale nechtěl bych to zkoušet tak brzo znovu. Jediné štěstí, že byli jenom dva."

Ze středu skupiny k nim přešel generál a mlčky se na uniwestany zadíval. Nemusel tuhle miniakci komentovat, věděl, že by to bylo mlácení prázdné slámy.

"Co s nima, pane?" zeptal se jeden z vojáků "kovářů", obrácen na majora.

"Vyzlečte je do půl pasu a seberte jim vybavení kromě kompasu. Domů trefí i bez něj, ale budiž. Kdyby je náhodou moc bolela hlava. Jejich věci dejte do pytlů, vememe je sebou. Odklid'te je do nějakého většího křoví a nechte je tam. A svažte jim ruce. Jedeme dál." poručil major. Vojáci se pustili do práce a za chvíli už dva omráčení odpočívali v nedalekém křoví, sami, jenom s kompasu a pravděpodobně šeredným bohlavem po probuzení.

Z výšky koruny nedalekého stromu je někdo pozoroval. Neměli o něm ponětí, protože tam byl dlouho předtím, než přišli a ještě hodnou chvíli po tom, co odtáhli dál. Přesunul svou pozornost na dva muže, ležící v křoví. Když si byl

jist, že není nikdo v dosahu, pomalu slezl ze stromu a přešel ke dvěma mužům. Ti se ještě neprobrali a tak je chvíli pozoroval. Pak sáhnul dovnitř svého povlečení a vytáhnul dvě stříkačky. Oběma je rychle píchnul a postavil se. Jejich dýchání se ještě zvolnilo a upadli do hlubokého spánku. Vtom jemně zašuchotalo křoví, ale postava se neotočila. Vedle ní se postavil druhý muž, o něco vyšší a svalnatější. Na chvíli se taky zadíval na dva spící a pak se sehnul. Oba je sebral a naložil si je na ramena. Spolu se svým spoločníkem se pak otočili a vnořili se do křoví.

"Pane, dupněte si." bylo to na malé mýtině, odklopené lesem.

"Co?"

"Skuste to."

Major se zadíval pod nohy a nechal si poradit. Neznělo to jako travnatý porost.

"Tohle není země. Nebo lépe je, ale co je pod ní? Očištěte to."

"Ano, pane." vojáci začali odhrabávat hlínu a podrost. Za chvíli se ukázal tmavý, matný kovový povrch.

"Blížíme se, pane." otočil se major na generála, který se mezitím postavil vedle něj.

"Konečně. Postavte hlídky a důkladně prohledejte okolí. Tlačí nás čas." přikázal generál a odešel ke své vlastní skupině – velel vojákům z Omegy. V téhle části armády nebyla generálská funkce jenom kancelářskou, nebo štábní. Generál byl sice velitelem celého výsadku, ale také své vlastní skupiny a de facto byl rovnocenný ostatním majorům nebo setníkům, kteří vedli zbytek skupin. Tady jste si nepotrpěli tak na subordinaci, protože tady se očekávali výsledky a ne podřízenost za každou cenu. A ani jste si s tím na jeho místě nemuseli lámat hlavu, protože jste věděli, že se můžete na své muže spolehnout.

Hlídky odkvapili zpět do hlouby lesa a ostatní začali prohledávat okolí. Byla odkryta i hlína z kovového povrchu. Ten byl čtvercový, byl dlouhý asi dva metry a pak se svažoval do země.

"Tady by sme potřebovali bagr, pane. Takhle nevíme, co to je. Bunkr? Nebo co?" zpýtavě se na majora zahleděl jeden z jeho vojáků.

"Hm, nechte to tak. To se teď nedovíme. Musíme hledat dál. Rozdělte se." zavelil major a také se vydal se svou skupinou do lesa za ostatními.

"Pane! Útočí na nás!" přišlo okamžitě po duté střelbě hlášení.

"Která skupina?" zareagoval generál.

"Beta, pane!"

"Kde jste?"

"Asi čtyřista metrů zpět východně! Jsou v přesile!"

"Uniwest?"

"Ano!"

"Pokud je nezadržíte, stáhněte se. Všem jednotkám: máte povolení střílet. Tohle nesmíme pustit z rukou. Nandejte jim to, chlapi."

"Jasně, tatko!" nebylo poznat, kdo to řekl.

Generál se pousmál. Tohle už dávno nikdo nepoužil. Pak odjistil automatickou pušku a svolal svou Omegu. Nebyli příliš rozptýleni, takže v mžiku byli při něm. Nacházeli se všichni severozápadně od kovového nálezu, asi pětset metrů daleko, takže na místo střetu dorazí mezi posledními. Rozeběhli se směrem k Betě, vyhýbajíce se stromům a křům a z dálky slyšeli, jak si jejich kamarádi vyměňují olověné pozdravy s uniwest'any.

Nikým nespozorován se v zemi nedaleko kovového čtverce propadl travnatý povrch v kruhovitém půdorysu. Zjevila se díra asi půlmetrového průměru. Chvatně z ní vylezla postava, na které se na několika místech matně leskl kov. Objela rychle pohledem okolí a zaměřila se na severovýchod. Tudy se pak vydala rychlým během. Otvor v zemi byl za okamih zase jenom travnatou plochou, neodlišující se od okolního prostředí.

"Pomalu se stahujeme!" přišlo hlášení od Bety. Bylo zřetelně slyšet, že se už připojili i další skupiny, které byly střetu blíže. Situace však nebyla nijak růžová, poněvadž uniwest'anů bylo více. Omega konečně dorazila na severní okraj bojové linie a generál si rychle udělal obraz o situaci. Vojáci byli kryti převážně mezi stromy, někteří v hustějších křovinách a stříleli na uniwest'any, kteří se také dobře křyli. Tady vám pomohla jenom chyba nepřítele, nebo překvapení. Přece však uniwest'ané zabírali metr za metrem a dobývali nové pozice blíže a blíže k jeho vojskům. Byli početnější a také si to sami uvědomovali. Možná si mysleli, že narazili na domobranu, nebo hlídky. Vojáci Omegy se už zapojili a pod jejich náhlým náporem se postup v této části na chvíli zastavil. Nebude to ovšem trvat dlouho, než se uniwest'ané přeskupí a obnoví tlak. Generál svažoval situaci. Vtom přijelo hlášení.

"Tady Epsilon! Někdo další se míchá do bitvy a útočí z jihu na uniwest'any! Asi jsou to domorodci!"
"Co dělá nepřítel?" zeptal se generál.
"Stále si drží pozice, ale myslím, že část se přesouvá tím směrem! Jenomže stále je jich dost!"
"Ihned nahlašte ztráty!"
"Alfa, pět mrtvých, tři ranění."
"Beta, šest mrtvých, sedm raněných."
"Gama, žádné ztráty, dva ranění."
"Delta, jeden zabit, jeden raněný."
"Epsilon, tři mrtví, nikdo raněný."
"Zeta, čtyři mrtví, šest raněných."
"Iota, žádné ztráty, dva ranění."
"Kappa, žádné ztráty, čtyři ranění."
"Lambda, pět mrtvých, jeden raněný."
"Mi, jeden mrtvý, dva ranění."
"Ni, dva mrtví, tři ranění."
"Ksi, tři mrtví, šest raněných."
"Sigma, čtyři mrtví, jeden raněný."
"Omega nemá mrtvé, dva ranění." zakončil generál. Spočítal si to - třicetčtyři mrtvých a čtyřicet raněných.
"Někdo neschopen pohybu?"
Ohlásili se Alfa a Sigma s jedním a Lambda se dvěma.
"Seberte je a stahujte se na západ. Doufejme, že je noví protivníci dostatečně zaměstnají." poručil generál a začal se s Omegou přesouvat.

-----=====

Poledne se přeměnilo v neskré odpoledne a pomalu nastupovala tma. Téměř nehlesný stín muže se zastavil nedaleko pobřeží. Nebyl daleko od místa, kde se artický výsadek vylodil. Pro něj nebylo těžké najít jej, neboť byl vybaven (na člověka, nebo co to bylo) dosti nestandardním příslušenstvím - feromonovými snímači, pomocí kterých věděl analyzovat pachové vzorky ovzduší nebo předmětů, které vzal do ruky. Takže ruce: díky biovláknům zesílená svalová hmota, což mu umožňovalo narábat s objekty pětikrát těžšími, než byl sám; citlivé senzory v konečcích prstů, sloužící na všemožnou analýzu; pod kůží ukryté rozličné zdířky pro napojení konektorů. Hlava: samozřejmostí více módů vidění - termo, noční, zoom až do rozsahu třicetinásobku běžného přiblížení; uši - vysokocitlivé senzory a frekvenční analyzátoři s filtry proti přetížení, reagujícími ve zlomku sekundy; už spomenuté feromonové snímače v nosu; zvukový procesor, napojený na hlasivky, který umožňoval tvorbu nejrozmanitějších samostatných nebo kombinovaných frekvencí; instalován obousměrný vysílač/přijímač bezdrátového/radiového/satelitního/televizního vysílání; soustava krčních a hřbetných výstuh pro ochranu hlavy a chrbtice s míchou. Trup: záložní systém všech důležitých životních funkcí včetně srdce, plic (pochopitelně s filtry, které odbourávali 98 procent škodlivých látek), trávicího traktu, pečeně a žlučníku; zesílená kostra a ultratenké brnění na citlivých místech lidského těla, schopné zastavit běžnou střelbu z malých ručních zbraní. Nohy: zesílené svalové hmoty pro dosažení fenomenálních výsledků běhu a skákání, kterým atleti jednoduše nestačí; instalované rozšíření o lokální, odstíněné magnetické články, implantované v nohou a rukou, pomocí kterých se zdolávání kovových konstrukcí stává hračkou. No a mozek je napojen na CPU s ultrazabezpečeným jádrem s externí pamětí, díky čemuž se mnohonásobně zvýší kapacita, potřebná pro jednotlivé počítačem řízené procesy v těle. Jen tak mimochodem - SVĚTOVÝ telefonní seznam (včetně mobilní a počítačové komunikace) je kapkou v moři těchhle informací...

Muž se zaměřil na moře a prošel blízký horizont. Zaregistroval výsadkové lodě, vzdálené asi tři a půl kilometru od břehu. Neměli spuštěné stealth generátory, takže by byli rozpoznatelné i s dobrou optikou pro běžného člověka. Akorát, že se neleskli, jenom tvořili nezřetelné matně modré miniskvrnky na pozadí horizontu. Pro neznalého by to možná byla fatamorgána. Muž se rozeběhl přes krátkou pláž a po hlavě se vrhnul do nízkých přílivových vln. Chvilí plaval na hladině a doplňoval zásoby kyslíku do upravených plic (nebyl vybaven zařízením, podobným rybím žábřům - tenhle model byl zaměřen jinak a neměl již na to místo). Nevystačí mu sice na celou cestu, ale při šesti nebo sedmi nadechnutích jej nikdo nezbadá. Když mu vnitro ohlásilo 100 procent, jako krokodíl se plavně ponořil a klesl na hloubku asi dvacet metrů. Zrychlil záběry a vyvinul docela slušnou rychlost - přibližně 20 kilometrů za hodinu. Nad ním ubíhala hladina a občasní obyvatelé této vodní domény. Při úbytku kyslíku se nevyonořil celý, jenom vydvihl nad hladinu trubku, určenou na tenhle účel. Po šesti nadechnutích se přiblížil ke flotile asi na stopadesát metrů. Jště jednou zopakoval doplnění vzduchu a teď se ponořil hlouběji. Doplavil pod

nejbližší loď a stoupal přímo pod jejím trupem vzhůru. Vynořil se v zadní části nad lopatkami vrtulí blízko kormidla. Byl teď na levé části lodě, obrácené k ostrovu. Pak začal s aktivací magnetických článků a pomalu šplhal nahoru. Neozýval se jediný zvuk, protože dotekovou plochou byla jeho kůže (která všechno tlumila), ne železo běžného magnetu. Počas výstupu kontroloval zvuk na palubě nad sebou. Nikdo se tam nepohyboval, co ovšem neznalo, že tam nikdo není. Přepnul na monitorování komunikace - nic. Žádné správy mezi loděmi nebo vojáky na nich. Musel to risknout. Vyvolal si z paměti zvukový záznam šplouchnutí a spustil jej. Ozvalo se hlasité člupnutí, jako by do vody padnul člověk. Pak se co nejrychleji přemístnil nalevo od své současné pozice, blíže k přídi. A pak to bylo tady. Nad zábradlím se vynořila hlava, otočená směrem k zádi lodi, odkud čekala kruhy na vodě. Muži to stačilo. Bleskově pohnul rukou, chytil vojáka za krk, stlačil jej a přehodil tělo přes zábradlí. Voják nevydal ani hlásku, stažený a okamžitě pohmožděný krk mu to nedovolil. Muž, jež visel na lodi jako pavouk, držel zmítající se tělo na délku paže a pak praštil jeho hlavou o své hrudní pancéřování. Po tlumeném chřupnutí tělo okamžitě ochablo a ovislo. Chvilu počkal, jestli se neobjeví někdo další a pak pomalu slezl ke hladině a ponořil tělo pod vodu. Se zbrojí a oblečením vážilo více, než mohla voda nadnášet a tak pomalu klesalo ke dnu. Vyšplhal zpět ke zábradlí a teď už vystrčil i hlavu. I když jen na okamžik, jeho senzory zaznamenali celý panoramatický obraz v okolí dvěstědvacet stupňů kolem něj. Paluba, na šířku asi patnáct metrů, byla liduprázdná, alespoň tahle část. Bylo tu ovšem několik beden, vyústění klimatizace a malé dělo, obráceno směrem vzad. Směrem k přídi se paluba po dvaceti metrech mírně vyvyšovala, vedlo tam sedm schůdků po obou bocích lodě. Vyšel tedy nahoru a přetáhl se ponad zábradlí. Pomalu se doplazil ke schodům a znovu se zaposlouchal. Tentokrát narazil na dvě oddělené skupiny zvuků. Jednu lokalizoval jako chůzi v guměných botách přímo nad sebou trochu vepředu a druhou jako tlumený rozhovor na pravé straně lodi.

Voják přecházel po boční palubě lodi a střežil ji. Byl to sice nováček (proto nejel ve výsadku a dostal tuhle funkci), jenomže v téhle armádě výraz "nováček" znamená "ostřílený hoch, který se již nudí v řadovém vojsku; nechce se mu za psací stůl, protože by se tam asi zbláznil a na hodnotu zvyška kašle, když má svého velitele a svou misi". Do další akce se již zapojí a proto se nehádal ani neobviňoval nikoho za svou neúčast. Týlové zabezpečení je rovněž tak důležité pro misi, jako splnění jejích cílů. Ocenění se také nevztahuje jenom na "tereňáky". Tady jej dostávají všichni.

Správil otočku při předové části a vydal se čtyřicetimetrou palubou k zádi. Občas vrhnul pohledem směrem k ostrovu, který bylo z téhle dálky ještě matně vidět a pak pohledem přešel hladinu mezi ním a lodí. Když přešel ke schodům, vedoucím do zadní části, zastavil se.

"Carnsi?" promluvil do vysílačky. Nic se mu neozvalo v odpověď a proto sáhl na pojistku pušky.

"Kapitáne, tady Nunos. Na zadní palubě nevidím Carnse. Jdu se tam kouknout. Pojďte sem také." vykročil na schůdky. Než sešel dolů, něco jej zezadu uchopilo a rychlostí blesku mu zakroutilo hlavou ve VELMI velkém úhlu. Nestačil si ovšem všimnout, co. Jeho poslední myšlenkou bylo, že mu kapitán na správu neodpověděl...

Zatím byli mrtví jenom dva. Muž totiž lokálně odrušil frekvenci vojákovy vysílačky a uložil pak jeho mrtvé tělo pod schody. Přesunul se k pravé straně lodi a lokalizoval rozhovor. Byl vepředu, vzdálen asi dvacetpět metrů, to značí blízko přední paluby. Opět bleskově vykroutil ponad zvýšenou palubu a zachytil dva vojáky, mluvící mezi sebou. Rozhovor po analýze vymazal, nebylo to nic takticky důležitého, nebo zajímavého. Jeden z obou vojáků byl asi onen kapitán, protože měl na ramenou bohatší výložky. Muž se vrátil k tělu a svlékl z něj bundu, čapku a nohavice. Sebral si také pušku a přehodil ji přes rameno. Upravil trochu frekvence svého hlasu, aby se co nejvíce podobal mrtvému vojákovu a znovu přešel k pravé straně lodi.

Kapitán Felter se s Torinem bavil o dění na ostrově. Poslední správy přišli v podtónu boje s uniwestany a byli velmi úsečné a krátké. Artičané se stahovali na západ a kromě celého bránění se hledali ještě základnu SeS. Zatím našli jenom nějaký kov, což ovšem nemuselo nic naznačovat. Nikdo nevěděl, jak celý střet (nebylo proč pochybovat, že uniwestané chtějí to jisté) dopadne. Podle informací jich pravděpodobně bylo víc, co také kazilo vyhlídky na úspěch. Voják právě rozvíjel teorie o možné výhře, když kapitán shlédl, jak na něj Nunos kývá a volá jej k sobě. Měl na tváři mírný úsměv, takže nebylo proč pospíchat.

"Jděte, Torine. Přední paluba je bez vás prázdná. Já jdu za Nunosem a pak to dokončíme." poslal vojáka zpět na jeho místo. Ten sešel po schodech na přední palubu a znovu začal po ní přecházet. Kapitán se otočil a vydal se dozadu. Nunos mezitím zašel za roh. Když kapitán scházel po schodech, viděl před sebou chrbát Nunose, který šel na levobok a ukazoval na něco pod schodama.

"Koukněte kapitáne, tam někdo leží..." ozval se.

Kapitán se snažil rozoznat, co Nunos myslí. Bylo to úplně ve stínu a vskutku to vypadalo na tělo člověka. Zrychlil krok a přešel k tomu. Když se sehnul, bylo to to poslední, co udělal. Pak už nebylo nic.

Tělo zůstalo tam, kde bylo. Muž odhadoval, že na lodi není o moc víc lidí, možná ještě pár vevnitř. Vylezl po schodech na pravé straně a popří stěně se volným krokem pomalu vydal k poslednímu vojákovi. Když se blížil ke schodům ozval se někdo ve vysílačce.

"Torine, jak vypadá situace tam venku?" někdo zevnitř zřejmě hlídal i hlídky.

"Všechno klidné, Potosi. Nic se neděje. Něco nového z ostrova?" odpověděl Torin, obrácen tváří k objektu svého zájmu.

"Ne, zatím nic. Neboj, ti jim to nandají." přišlo z vysílačky.

"Okej. Konec." Torin se odvrátil od ostrova a dokončil dva kroky k přídi. Trochu se nahnul ponad kraj paluby a kouknul se dolů. Přední paluba byla delší než zadní, bylo tady místo i pro vrtulník. Byla také plnější a nacházeli se tu všemožné balíky, kontejnery a sudy. Torin se obrátil a najednou se mu něco mihlo před očima. Vzápětí jej zasáhla pažba, která se mu takřka zasekla do hlavy, protože nebyla použita z krajní blízkosti. Její dráha se přibližně rovnala délce přídi, protože muž stál na nejnižším schůdku a dokončoval pohyb z náprahu. Při jeho síle ani nepotřeboval na takovýhle útok ostří. Tělo bylo odhozeno dozadu, dutě narazilo na zábradlí a bylo také slyšet několik zlámaných žeber. Pak se svezlo na zem a rozplácnuté tam zůstalo ležet. Ozvala se vysílačka.

"Kapitáne, co vy? Taky se nudíte?"

"Ano. Tady také nic. Dneska se asi picnu..." odpověděl jí modulovaný hlas v mužově hrdle.

S odprátáváním těla se nenamáhal, leželo celkem vhodně. Obrátil se zpět a vyšel po schodech. Po pár metrech přešel ke kovovým dveřím, které asi střežil kapitán. Pravděpodobně to byl vchod do velitelské části lodi. Chvilí naslouchal a pak je otevřel. Ani nezavrzali, někdo se o ně pečlivě staral. Holt, speciální vojska. Vevnitř byla chodba do obou stran a na ní pár dveří. Vydal se vlevo a po několika krocích narazil na schody, vedoucí nahoru. Zaposlouchal se, ale nic neslyšel. Vystoupal opatrně nahoru a obhlédl si chodbu do obou směrů. Směrem k přídi viděl červeně natřené dveře, které, jak si byl téměř jist, vedli na velitelský můstek. Přistoupil k nim a přilepil ucho na chladný kov. Zesílení mu poskytlo docela slušný obraz o vnitřním dění. Slyšel pípání a cvakání počítačů a monitorů, někdo psal na klávesnici a v pravidelném intervalu se ozýval radar a také sonar. Velitel zřejmě dával pokyny někomu uvnitř lodi, protože rozoznal rozkazovací tón v jeho hlasu. Spočítal si vzdálenosti vně a vevnitř lodi a věděl, že místnost je čtyři a půl metru dlouhá a sedm metrů široká. Nastavil své ušní filtry na maximum a namoduloval nesnesitelnou kombinaci piskotu a skřehotu. Pak v mžiku otevřel těžké dveře a spustil svou symfonii.

Vevnitř bylo celkem pět lidí, kteří si vzápětí bolestivě zakrývali uši. V prvním okamžiku jej nikdo nezbadal. Skokem byl na pravé straně místnosti, kde střežil voják s puškou, teď se svíjející na kolenou. Prudkým úderem do solar plexu ukončil jeho život. Sebral mu pušku, ale nestřílel. Nemohl si to dovolit, protože nevěděl, kdo je ještě v podpalubí. Rychle se přesunul k dalšímu muži, teď to byl velitel. Švihem pušky mu rozdrtil lebku a poslal jej k přední stěně. Teprve teď si začali ostatní uvědomovat, že je tady někdo cizí. Voják s puškou na opačné straně místnosti se snažil přemáhat bolest a cizorodý zvuk a chtěl na něj zamířit. Jenom to zpomalení mu zabránilo ve splnění svého úmyslu. Po druhý krát za tento den vykonala puška svou úlohu letecké podpory. Naštěstí voják nevystřelil. Operátor při počítači se také snažil vyjmout z pouzdra svou pistoli, ale pohyb nedokončil. Zemřel na židli, kterou denně používal na svou práci. Posledním členem velitelského můstku byl navigátor, který se teď na celou scénu před sebou díval zpola omámen bolestí v hlavě a nevěřil vlastním očím. Tohle přece nebylo normální, ani ve válce ne. Tohle byl masakr...!

Muž odsunul tělo operátora, sednul si za počítačový terminál a začal se seznamovat se systémem lodi. Operátor předtím prováděl kontrolu celého systému a nestihl ji dokončit, takže všechny vstupní kódy byly již zadány. To muži usnadnilo a urychlilo práci. Nejprve si všechny kódy uložil do paměti pro pozdější použití, pak vyhledal ovládání stealth systému a spustil inicializaci. Mezitím si našel záznamy o posádce. Lodi velil nějaký kapitán Deriak a kromě devíti již mrtvých členů tady bylo ještě šest vojáků v podpalubí, kteří se starali o výzbroj, zabezpečení a ošetřování výsadkových vojáků. Právě když soubor o posádce zavřel, ozval se komunikátor.

"Můstku, co se děje? Slyšeli jsme tady nějaký hluk nebo piskot nebo co to bylo."

"Už je to v pořádku. Byl to šum frekvencí, něco ze stealth generátoru. Kontroloval sem systém a náhodou sem stlačil nesprávné tlačítko. Měli sme tady pěkný kravál, ale už sem to vypnul. Ještě zítra mě bude bolet hlava. A u vás?" odpověděl muž do mikrofónu. Nevěděl přesně, jakým hlasem mluvil operátor, ale nasimuloval oddechování a mručení, které by bylo celkem normální po takovémhle zážitku.

"Dobrá. Tak dělej dál. A ne že ohluchnem všichni, že?" ozvalo se.

"No jo..."

Do ukončení inicializace zbývali ještě šest a čtvrt minuty. Muž přešel k ovládání lodi a prohlédl jej. Nebylo to nic složitého a nebude s ním problém. Vyhlédl ven. Slunce již zapadlo za obzor, večer byl tady. Dokonce i čas mu pomáhá. Takhle se jim lépe ztratí. Přešel zpět k počítači a sednul si za klávesnici. Čtyři minuty, šest sekund.

Na můstku velitelské lodi to vybuchlo.

"Pane! Čtyřka zmizela!" přišlo hlášení od operátora.

"CO?!" zastavil se generál Phelps, zvrtil se na podpatku a v mžiku k němu přešel.

"Nemám ji tady, ani na radaru, ani na sonaru! Asi aktivovali stealth!"

"Spojení?" generál švihl pohledem do venkovní tmy.

"Zkousím to, pane, ale nic. Nikdo se nehlásí!"

"Ostatní to už asi také zjistili, ať zůstanou na místech! Naberte tam kurs!"

Navigátor se otočil zpět k svému přístroji a dal se do práce. Spojář začal odesílat správy na ostatní lodě.

"Kčertu! Kdybychom alespoň něco viděli! Proklatý večer! Zaregistroval někdo nějakou komunikaci ze čtyřky?" obrátil se generál na ostatní muže na můstku. Spojář se otočil od komunikačních linek.

"Nic neobvyklého, pane. Před dvaceti minutami se se správnými denními kódy standardně ohlásili, že je vše v pořádku. Nehlásili žádnou aktivitu z ostrova, alespoň žádnou, kterou by viděli. Byli mu nejbližší a nic nespozorovali." krčil rameny.

"Takže žádné nepřátelské útoky? Co dělal sonar poslední hodinu?" stočil se generál tím směrem.

"Žádná větší aktivita, tím myslím běžné odrazy pár ryb a mořských živočichů. Žádní lidé nebo čluny. Nebo skupina potápačů." odpověděl operátor.

"Co když byl sám? Co když se o tohle postaral jediný člověk?" zachmuřil se generál.

"Nevím jak, pane." ozval se generálův pobočník. "Jeden člověk by tohle nesvedl. Na lodi bylo patnáct lidí, vysoce trénovaných a ozbrojených. A nebezpečných. Nebyli to běžní námořníci někde z doků. A taky se tam nestřílelo, to by nám dali vědět muži z podpalubí čtyřky. To by musel být na deseti místech najednou a to těžko. Taky by musel přeplavat..."

"Jasně, jste přesvědčivej, jako vždycky." mávnul generál nevrle rukou. "Tak jestli je tohle vzpoura, tak osobně zakroutím kapitánu Deriakovi krkem a hodím jej do moře! Jak daleko ještě?" blysl pohledem na navigátora.

"Padesát metrů, pane. Není tam nic k vidění, ani v reflektorovém světle."

"Co jiného jsme asi očekávali, že?" kysele se zatvářil generál. "Udělejte standardní podmořský průzkum a pak sem pošlete sedmičku, ať hlídá. Pak se vraťte na původní pozici. A pak svolajte všechny velitele na videokonferenci ke mně." generál si upravil uniformu a odkráčel z můstku. Operátor se, stále s nevěřicným výrazem v tváři, vrátil ke své práci.

"Máte něco?"

"Ne, pane. Zatím nic. Kde jen může být ta posraná základna?"

"To mě řekněte vy. Co zadní voj?"

"Nepronásleduj nás, alespoň zatím. Vypadá to, že je zaměstnávají ti domorodci, asi je jich dost."

"Ať je zdrží. Každá minuta nám pomůže. I když nevěřím, že domorodci dokážou vyhrát. Budou nejspíš z Nantestu a ti tam nemají vůbec dobře organizovanou armádu. Hlavně proti takovýmhle vojákům. To dlouho nevydrží. Alespoň máme o jednu starost méně. Nechci ztratit již žádné muže. Jděte."

"Ano pane."

Generál Worot si promnul spánky. Tuhle noc toho moc nenaspal. Museli si dávat pozor na uniwest'any, i když ti se zapletli s domorodou obranou. To poněkud zvýšilo morálku mužstva, které se muselo krýt a současně hledat jehlu v kupce sena. Těch pár mužů, kteří nebyli schopni boje, poslali i s malou skupinkou zdravot'áků (kteří byli v každé bojové skupině) zpět k lodím. Blížilo se ráno a červánky se již ohlasovali na východě nad lesem. Generál nevěděl proč, ale v hlavě se mu rozezněla jedna z vojenských písniček, které poslouchal ještě na akademii. Začal si ji pohmkávat a vydal se zpět ke své skupině.

"Jaký je stav?"

"Nic. Ještě nic, pane."

"Pane, co kdyby sme hledali podél pobřeží? Měli by mít přece nějaký přístav, ne?"

"To by měli, jenomže máme málo lidí a ostrov je velký. A na satelitních snímcích není nic vidět. Nemůžeme se

spoléhat na náhodu. Hledejte dál."

"Pane, uniwersané začínají ukazovat převahu. Měl jste pravdu. Domorodci asi dlouho nevydrží. Zatlačují je k jihu. Jenom doufám, že jim to ještě chvíli potrvá."

"Já také."

"Situace?"

"Stále rovnaká, pane. Nicovatého nic."

"Když je najdu, tak jim dám metál za maskování."

"Pane! Kouř! Severozápad, tak jeden a půl kilometru!"

"Kde jste?"

"Západně kousek od vás je malá mýlina, je to odsud vidět."

"Mějte oči na štopkách, chlapi. Žádné další ztráty! Nebo vás odstřelím dvakrát. Možná že sme konečně něco našli. Všem: vydejte se tím směrem, zadní voj se začne stahovat. Jaká je tam situace?"

"Tady zadní voj. Vyvíjí se to očekávaným směrem. Domorodci : uniwersané 2-7. A stále zvyšují skóre. Nebude to už dlouho trvat, pane."

"Tak jdeme!"

Generál se svými muži se zastavil na okraji lesa. Před ním byl volný prostor, sahající až k moři, dlouhý asi padesát metrů. Měl protáhlý, jenom velmi přibližně polkulovitý tvar s centrem u vody. Byl celkem holý, až na hejno všemožných – i lidských – stop, které se klikatili nejprve řídkou trávou a pak štěrkovitým pískem. Odsud byl také zřetelný zdroj kouře - mezi stromy schovaná vyvýšenina, ve které zel celkem veliký otvor, zvnitřa matně osvětlený. Mastně černý kouř se z něj valil v hustém sloupci a stoupal přímo k obloze.

"Sakra ne...!" zaklel generál. Pár vteřin mu trvalo, než to strávil.

"Tak chlapi, rychle! Musíme vejít dovnitř! Zadní voj, vytvořte perimetr! Ostatní, dejte si plynové masky a pozor na oheň!"

Zadní voj odspěchal zaujmout své pozice a ostatní si nasadili masky. Postupně se přesunuli k otvoru a připravili si zbraně. Generál se naposled rozhlédl a pak jim dal znamení. Třináct mužů z Bety, jakožto průzkumníci, vešlo prvních a kouř je zahalil. Ostatní čekali.

"Vstup je čistý! Jedeme dál!" ozvala se vysílačka.

"Dávejte pozor na..." v tu ránu se ozval výbuch a uvnitř černého dýmu se matně zablesklo.

"...pasti sakra! Zastavte postup! Je někdo raněn?" dokončil hněvivě generál.

"Trojku to šlehlo o stěnu, ale je celkem v pořádku. Parchanti jedni! Co dál, pane?" řekla vysílačka.

"Vojenské právo, pánové. Je to na vás. Všichni už víme, že nás převezli. Pokud nechcete, neriskujte. Půjde někdo jiný. Pokud ne, tak holt nepůjde nikdo. V tom případě to vyhodíme do povětří jako potenciálně nebezpečné místo. Vaše volba." konstatoval generál. Vojáci to samozřejmě čekali, právě pro takovéhle situace byl vytvořen speciální článek v Artickém vojenském právu: "...V případě, že se ozbrojená vojenská jednotka v ozbrojeném vojenském konfliktu dostane do situace, kterou posoudí její velitel společně s členy jednotky jako ohrožující životy mužů bez přímé konfrontace s nepřítelem (dále jen pasivní odpor) a vojenská jednotka objektivně nemá prostředky nebo vybavení, potřebné na snížení nebo eliminování daného rizika, nebo ohrožení, další postup vojáků v téhle situaci je dobrovolný a závisí od souhlasu jednotlivých členů mužstva a velitele. Tento souhlas musí být oboustranný, tak na straně vojáků, jako i na straně velitele. Každá z těchto dvou stran má v tomhle případě právo veta a z toho plynoucí práva a povinnosti (viz článek Právo veta). Souhlas není v žádném případě vynutitelný. Porušení jakékoli části tohoto článku se trestá podle vojenského trestního práva. ..."

"Dvojka jde dál, pane." ozvalo se.

"Vás asi nečeká doma žena, co, Dvojko?" pousmál se generál.

"Ne, pane. Jště ne."

"Jednička taky."

"Taky, sakra, Trojka."

"Šestka také."

"Dvanáct a třináct jedou."

"Zkraťme to, pane. Jedeme všichni." ozvala se Jednička.

"Souhlasím, Beto. Víte, co máte dělat." potvrdil jim to generál.

"Ano, pane. Víme. Jedeme! Vějířová formace!"

Zpět se vrátili o dva méně. Dvanáctka to schytala přímo, když těsně vedle ní explodoval nastražený granát, který nemohla vidět. Sedmnáctku zavalila část stropu, která se důsledkem exploze sesunula a pohřbila ji pod sebou. Několik pastí odhalili dřívě, než je mohli spustit a některé, které nenašli, naštěstí nefungovali. Celé vnitro bylo plné kouře, který šel z většiny místností, jimiž procházeli. Tady hořel spartánský dřevěný nábytek, nebo stolička, jinde už jenom doutnal bývalý stoh papírů. To málo elektroniky, co našli, bylo pár kalkulaček, kávovary, mikrovlnné trouby, několik monitorů a kamer. Všechno, samozřejmě, více či méně ohořelé, někdy sotva poznatelné. Pak přišli k zátarasu. Byl ve velké chodbě, široké asi šest metrů a vysoké tři metry. Tuny a tuny kamení před nima leželi ve (zcela jistě nedávno) vytvořené haldě, sahající až ke stropu a vypňující celou šířku chodby. Tady se viditelně jejich cesta končila, protože tohle by nezvedl ani bagr. V předchozích místnostech a chodbách nebyli žádné odbočky, nebo dveře, takže ani jiná cesta za tuhle překážku. Museli se vrátit a nechat rozhodnout generála.

"Dál se nedostanem, pane. Když tam někdo, nebo něco zůstalo, je to za tou barikádou, a nejspíš už mrtvé nebo nepoužitelné." hlásil velitel Bety, černý od kouře a sazí.

"Nemyslím, že tam někoho nechali. Neupálili by je přece zaživa. A taky by nic nenechali nám. Přišli jsme prostě jenom sakra pozdě. Zkuste..." generál svou myšlenku nedořekl.

"Pane, někdo se blíží!" hlásil se Epsilon ze zadního voje.

"Kdo a kolik?" zeptal se generál.

"Uniwest'an, jenom jeden. Není ozbrojen. A má bílou vlajku."

"Skontrolujte jej a nechte projít. Předpokládám, že vím, co chce. Přesto dávejte pozor, kdyby šlo o léčku." generál se otočil k ostatním mužům. "Koukněte se ještě na pláž, jestli opravdu odešli tudy. Pak se vraťte a oddechněte si." Skupiny se rozešli.

Uniwest'an ve středních letech, s bílou vlajkou v ruce, se zastavil nedaleko generála, a protože ten na rozdíl od většiny mužů stál, otočil se na něj. Generál věděl, že muži uniwest'ana pozorují, připraveni jej kdykoli zprovodit ze světa, i když to na nich nebylo vidět. Uniwest'an to ovšem evidentně nevěděl, neboť se viditelně cítil s bílou vlajkou v bezpečí.

"Pane, kdo tady velí?" zeptal se příchozí hlubším hlasem. Artičané totiž neměly žádné insignie, které speciální jednotky do boje nenosili.

"Já. Vaše jméno, poručíku?" odpověděl generál. Uniwest'an insignie měl.

"Poručík Burdok, pane." zasalutoval uniwest'an.

"Co mi přicházíte nabídnout, poručíku?" odsalutoval generál.

"Generál Froll, velitel druhé pěší divize uniwestské armády, vám nabízí zastavení bojů mezi artickými a uniwestskými vojáky. Myslí si, že už není důvod pokračovat v bojích, když, jak se domnívá, už není o co bojovat. Předpokládám správně, že ten dým značí to, co značí, pane?"

"Ano." chladně odvětil generál Worot.

"Pak vám generál Froll nabízí řešení téhle situace. I při ztrátách, které obě strany utrpěli, může být prospěšné. Chcete jej slyšet, pane?" otázal se poručík.

"Co navrhuje?" založil si generál ruce.

"Můžeme sem dopravit taktickou nukleární hlavici a odpálit ji tady. To, myslím, docela zamaskuje naše původní zájmy tady na ostrově. A můžeme před médii navodit ovzduší kooperace při téhle operaci. Váš názor, pane?" Generál přešel to, že uniwest'ané tady mají jadrovou zbraň, bez poznámky. Taky o tom původně uvažovali, ale nakonec to neshledali nezbytnou součástí mise. Dal si tři sekundy načas a pak odpověděl.

"Souhlasím s názorem generála Frolla. Skupina mých mužů tady zůstane a společně s vašimi muži připraví odpálení. Pak se společně vzdálíme od ostrova a odpálíme nálož. A každý si půjde po svém. Odkážte to svému generálovi. Můžete jít." poručík zasalutoval, otočil se na podpatcích a odkráčel. Generál počkal, pokud se dostatočně nevzdálil a pak se otočil ke svým mužům.

"Pánové, slyšeli jste všichni." Generál totiž nechal zapnut svůj mikrofon.

"Technici z Gamy a Théty tady zůstanou a budou asistovat uniwestským technikům a dohlížet na ně. ...Priusi..., nahlaste naši polohu a zavolejte výsadkové lodě. Ostatní, připravte se na odchod. Nikam ale nespěcháme, takže klídek." generál skončil s viditelnou úlevou v hlase, která naznačovala vypětí posledních dnů. Pak se vydal ke své skupině a nechal vojáky, ať dělají svou práci.

"Pane, už asi vím, jak nám ti parchanti zdrhli." došel za generálem seržant Prius.

"Takže jak?" otočil se k němu generál Worot.

"Z velitelství mi hlásili, že jedno z našich plavidel - čtyřka - chybí. Prý se stratilo - někdo použil stealth a odplul.

Jště stále nevědí, jestli to byla vzpoura kapitána lodi, nebo ji někdo ukradl. Druhá možnost je sice nepravděpodobnější, protože nezaznamenali žádný nepřátelský pohyb, nebo plavidla - a to by museli přemoci patnáct tvrdých vojáků, kteří tam na čtyřce byli - ale když slyšeli o opuštění základny, dá se to spojit dohromady. Taky to, že odešli nepozorovaně a na radarech nezanechali žádnou stopu. Mimochodem, výsadekové lodě tady budou za osm minut. To je všechno."

"Děkuji, ...Priusi... Taky se mi to zdá možné. Jděte se připravit." Prius odkráčel. Generál se zamyslel nad novou informací. Nepředpokládal, že by kapitán Deriak takhle dezertoval, znal ho dobře. Spíše to vypadalo na krádež lodi přímo spod nosu velitelství. Byl to obtížný úkol i pro skupinu potápěčů nebo přepadové komando, jenomže při mozkové kapacitě vědců z ostrova to nebyl neřešitelný problém. Jediné štěstí bylo, že ostatek flotily nebyl zdecimován a pozemní vojska to přežili relativně v pořádku.

Technici Uniwestu už dorazili (bylo jich šest) a přinesli se sebou bednu, o trochu větší, než běžný náplecní vak. Postavili ji na zem nedaleko otvoru základny. Práve ji otevírali a rozkládali ovládací panel. Bomba uvnitř byla podlouhlého, válcovitého tvaru a dalo se rozeznat pár drátů, obvodů a blíže neurčitých tvarů uvnitř sklo-plastového obalu. Čtyři artičtí technici jim pomáhali, i když víceméně dávali pozor na to, co dělají. Ostatní se shromáždili při pobřeží a čekali na výsadekové lodě. Generál se také odvrátil od techniků a vydal se tím směrem. Všechna rozhodnutí už padla a nebylo tady dál co dělat.

Lodě přišli podle plánu. Nalodili se všichni, kromě techniků, na které jedna loď ještě čekala. Ostatní se vydali zpět k flotile, kotvící půl kilometru od pobřeží. Napravo bylo vidět lodě Uniwestu, vzdálené něco méně než kilometr. Stavbou byli podobné artickým, také výbrojí a použitím. Asi po deseti minutách technici ukončili svou práci, přesvědčili se, že je vše připraveno a vydali se k poslední výsadekové lodi. Ta odvezla nejprve artické vojáky a pak zbytek uniwestských techniků k jejich lodím. Artická flotila se mezitím začala otáčet severovýchodním směrem a vydala se pryč od ostrova. Po nalodění uniwestanů se také jejich lodě vydaly směrem na východ. Obě flotily se vzdálili asi sedmdesát kilometrů východně a pak velitelské lodě obou armád navázali spojení. Po souhlasném stanovisku z obou stran přepnul hlavní technik na uniwestské lodi přepínač a zadíval se ven směrem k ostrovu. Nebylo potřeba stínících brýlí, poněvadž nálož byla dimenzována na rádius aktivního dosahu pětset metrů a výbuch nebyl nijak oslnivý nebo ohromující. Ponad zalesněný ostrov se zvedl malý hřb výbuchu a pak k lodím dolehl tlumený třesk a následný hřmot. Větší okna se rozechvěla, ale nijak nepoškodila. Hřb se zvedl nad ostrov do výšky asi půl kilometru a pak se pomalu začal rozplývat. Hřmot po půl minutě začal slábnout a po minutě se pomalu vytratil. Oba velitelé se pak formálně rozloučili a uniwestská flotila se vydala jižním směrem. Artičtí vypluli na východ a bez použití stealth-u směřovali do svého přístavu.

V několika následujících dnech se v novinách na obou zainteresovaných kontinentech, dokonce i na Abousiu a poskovně i na Nantestu, probírala utajená zkouška nové nukleární hlavice kdesi na odlehlém ostrovu poblíž Nantestu. Ozvali se samozřejmě nantestské, uniwestské a artické environmentální skupiny a hnutí a také lidé z řad politiků, kteří odsoudili celou tuhle záležitost jako narušení suverenity Nantestu a zneužívání nantestské ekologie. Poněvadž ale všichni věděli o podobných pokusech, testech a cvičeních, které vykonávali vlády a armády všech kontinentů, kde se jim to nejlépe hodilo (samozřejmě tak, aby nevyvolali obecné pozdvižení a nesouhlas), měli všechny protesty čistě formální podstatu a po dalších několika dnech zase utichli. Velitelství artické armády, ani speciální vyšetřovací komisi, vytvořené za tímhle účelem, se nepovedlo objasnit ztrátu jedné z lodí artické flotily. Výsledek - nevyjasněné zmizení a/nebo odcizení - putoval do armádních spisů, aby tam poté nějakou dobu zůstal. Všichni muži z výsadku byli odměněni, dostali řádnou dvoutýdenní dovolenou a vybraní jedinci byli povýšeni. Také byli uděleny pochvaly In Memoriam pro padlé vojáky a dodatečné povýšení pro dva příslušníky Bety, kteří nepřežili obhlídku základny. Generálu Worotovi bylo nabídnuto místo ve velícím štábu, které ale nechtěl, poněvadž by to znamenalo, že by ztratil velení budoucích výsadeků. Místo sebe navrhl povýšit do této funkce generála Phelpse, o kterém věděl, že by tohle místo přijal, jelikož byl mnohem starší a chtěl se pomalu usadit. Taky to byla pro něj pocta za už odvedenou práci v armádě. Generál Phelps souhlasil a poděkoval před všema generálu Worotovi na večírku, který následně uspořádal.

Po vědcích a pracovnících SeS se zlehla zem a artické i uniwestské velení je začalo pokládat za minulost.